

Juha-Pekka Koskinen

MYSTEERI- JENGI

Museon pitkäkyntinen

Kuvittanut

Saana Nyqvist

KARISTO
HELSINKI

Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle,
joka on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

Teksti © Juha-Pekka Koskinen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Kuvitus © Saana Nyqvist
Taiton suunnittelu: Saana Nyqvist
ISBN 978-951-1-49752-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

1. luku

Nico röhnötti Mysteerijengin salahuoneen sohvalla. Hän oli juuri päässyt läpi lopuista Mutanttibanaanipelin viidestäsadasta tasosta. Se oli saavutus, jonka jälkeen oli mukava huokaista kaikessa rauhassa.

Kerhuhuoneen pöydällä lojui Iivon muistivihkoja ja kynäkuppi, jonka kyljessä irvisteli Mimosan piirtämä vampyyri. Kirjahyllyn valikoima oli kasvanut Elinan tuomilla jännillä teoksilla. Vanhoilla sanomalehdillä tapetoidut seinät upposivat hämärään, sillä katosta roikkuva lamppu valaisi vain heikosti. Nicolla ei ollut aavistustakaan, kuka maksoi salaisen ullakko-huoneen sähkölaskut.

Kännykkää selatessa tuntui kuin olisi ollut monessa paikassa yhtä aikaa kiinnostavien tapahtumien keskellä. Nico luki juuri, miksi pääsiäisenä syötiin suklaamunia, kun puhelimeen hyrähti viesti. Se saapui Mysteerijengin WhatsApp-ryhmään, ja lähettäjänä näkyi olevan Elina.

– Heipä hei vatsanappilaiset! Minulla taitaa olla meille tehtävä. Ehdittekö tulla käymään luonani tänään kello neljätoista? Nico mumisi itseksensä.

Hän ei saanut vastattua heti, sillä peukalo tuntui jäätyvän. Päässä vilahti pimeitä loukkoja ja salaperäisiä otuksia, kaikkea ihmeellistä ja kummaa, jota Mysteerijengi oli tutkinut. Outoja asioita mahtui maailmaan yllättävän paljon, ja vaikka Mysteerijengin kanssa oli hauska selvittää arvoituksia, oli se myös pelottavaa. Puhelin värähti nopeassa tahdissa kaksi kertaa, kun Nico vielä epäroi vastaustaan. Mimosa ja Iivo kuittasivat ookoot melkein samalla sekunnilla.

Nico huokaisi ja nousi kunnolla istumaan. Hän ehti näpytellä hätäisesti ookoo, kun kerhohuoneen molemmista salaovista alkoi kuulua kolinaa. Pian Iivo ilmaantui näkyviin kenkäkaappiin johtavasta tunnelista ja Mimosa vaatekaapin käytävästä.

– Arvasin, että istut täällä, Iivo naurahti.

– Minä en arvannut, vaan tiesin, Mimosa sanoi ja istahti Nicon viereen sohvalle.

– Joko sait Elinan viestin? Iivo uteli.

Hän pyyhkäisi housunpolvistaan hiekkatomun ja asettui pöydän ääreen. Nico painoi nopeasti viestin matkaan.

– Katsokaa puhelimianne, vatsanappilaiset. Mitä hyötyä on luurista, jos sitä ei käytä? hän huokaisi.

Mimosa vilkaisi puhelintaan.

– PL? Onko tämä jotain salakieltä?

– Minä tiedän, Iivo innostui. – Nicolla on peukalo kutistunut ja hän on näpytellyt vähän ohi. Oon vieressä on pee ja koon vieressä äl. Siten ookoosta tulee peeäl.

Nico vilkaisi vaivihkaa puhelintaan ja huomasi, että hän oli tosiaan osunut viereisiin kirjaimiin.

– Turha virnistellä, sillä halusin testata teidän nokkeluuttanne. Saatte molemmat täyden kympin ja suklaakonvehdin tulevana jouluna. Mikä tämä Elinan juttu oikein on?

– Se selviää pian. Minulla ei ole hajuakaan, Iivo myönsi.

– Sama juttu. Vein eilen Elinalle yhden vesiväri-työn, mutta hän ei puhunut mistään jutusta. Hän mainitsi vain tapaavansa jonkun vanhan tuttunsa tänään, Mimosa sanoi.

Nico ähkäisi ja nousi sohvalta. Leppoisa pelihetki tuntui kaukaiselta muistolta, kun edessä oli taas jotakin säätöä.

– Vanhaa tuttua? Nico tuhahti. – Ei kai vain kreivi Draculaa? Minulle alkaisi vampyyrit riittää.

Iivo otti kynän kupista ja napautti sillä vampyyrin kuvaa.

– Tiesitkö, että kreivi Draculan esikuva oli ihan oikea ihminen, Vlad Tepes, Valakian ruhtinas?